

Piergiorgio Pulixi

De zevende maan

Vertaald uit het Italiaans door
Guanita Milder-Wolbers en Saskia Peterzon-Kotte

A.W. Bruna Uitgevers

1

Hoek Via Scarlatti en Via Macchi, Milaan

Strega keek tersluiks naar de collega naast hem en schudde geamuseerd zijn hoofd.

‘Mag ik weten wat er aan de hand is? Hou eens op met dat besmukte gegrinnik! Je bent al een uur aan het lachen, *zio can*, verdorie,’ barstte Bepi Pavan uit, en hij zwaaide met de roller waarmee hij de muren aan het witten was.

‘Wat er aan de hand is, is dat ik je met geen mogelijkheid serieus kan nemen als je er zo uitziet,’ zei de criminoloog op de klanken van ‘Hell To Pay’ van Davy Knowles, een lekker soulnummer dat de achtergrondmuziek vormde van hun nogal traag vorderende schilderwerk: de Venetiaanse inspecteur laste om de ha-verklap een pauze in.

‘Wat is er dan zo bizar aan mij?’ vroeg Pavan met gespreide armen.

Strega keek naar zijn partner. Over zijn indrukwekkende buik was een T-shirt gespannen met het opschrift: IK ZOEK EEN NIEUWE SPORT, GEHAKTBAL LIJKT ME WEL WAT. Zijn vormeloze massa zwarte krullen werd bijeengehouden door een opzichtige oranje bandana. Maar het echte vleugje klasse kwam van een belachelijke zonnebril met blauwige glazen die hij ongetwijfeld had gekocht bij een straatverkoper in de buurt van het Centraal Station.

‘Waar zal ik beginnen? Bij je T-shirt of bij het feit dat er meer verf op je gezicht zit dan op de muur?’

‘Ten eerste: mijn T-shirt is geweldig. Je bent gewoon jaloers.

Ten tweede: ik verf niet, ik schilder. Ik ben een kunstenaar. Dus laat me mijn gang gaan, je moet een genie niet storen bij zijn werk.'

'Oké. En die suiker om je mond, wat heb je daarover te zeggen?'

'Welke suiker?' vroeg Pavan, en hij wreef met de rug van zijn hand over zijn lippen in een poging zich schoon te vegen. In werkelijkheid smeerde hij er verf op, waardoor hij de boel alleen maar erger maakte. Kort daarvoor had hij Strega gevraagd of hij even gebruik mocht maken van het toilet. Maar afgaand op de suiker en de kruimels in zijn baardje van een week was hij niet naar de wc gegaan, maar even de keuken binnengewipt, waar hij minstens twee Venetiaanse *fritole* naar binnen had gewerkt die Ada, de oudere buurvrouw van de criminoloog, die ochtend had gemaakt in de wetenschap dat Bepi de hoofdinspecteur zou komen helpen het huis een opfrisbeurt te geven.

'Zei je pasgeleden niet dat je weer op dieet was?' vroeg Strega, die hem vanuit zijn ooghoeken aankeek terwijl hij verder schilderde.

'Jazeker. En ik moet zeggen dat het me deze keer prima bevalt.'

'Wat is het nu weer?'

'Het heet het visuele dieet.'

'Uhuh. En wat houdt dat in?'

'Je mag alles eten, zolang je maar een bril met blauwe glazen ophebt. Zulke, om precies te zijn,' zei Pavan vergenoegd, en hij wees op zijn gekleurde brillenglazen.

'Hoezo dat?'

'Het is gebaseerd op het idee dat gele en rode voedingsmiddelen het prikkelendst zijn. Denk bijvoorbeeld aan vlees, frietjes, gevulde paprika's, langoustines *alla buserà*... Dit dieet is zo ontworpen dat het eten er minder appetijtelijk uitziet. Het komt erop neer dat het voedsel er blauw uitziet, als de schijf van een buitenaards wezen, *zio can*, en daardoor zou je in theorie minder gaan eten.'

'Tja, Bepi, dat "in theorie" is nou net het probleem.'

'Eigenlijk werkt het juist geweldig. Ik val er echt van af, ik ben al twee...'

Bliksemsnel griste Strega de bril weg en smeed hem uit het gigantische raam dat hij had opengezet om de loft te laten luchten.

‘Maar...’

‘Je bent schijnheilig, inspecteur. Ga die overgebleven donuts maar halen, en daarna wil ik minstens twee weken niks meer over visuele diëten of dat soort flauwekul horen, begrepen?’

‘Nou zeg, ik begon anders echt uitstekende resultaten te zien. Ik zweer het op mijn maagdelijkheid!’

Strega dreigde verf op het gezicht van de Venetiaan te smeren en die rende lachend naar de keuken, waarbij zijn vetrollen vrolijk op en neer schudden. Een paar minuten later kwam hij terug met een extatische glimlach om zijn mond. De verfroller had plaatsgemaakt voor twee *fritole*, een in elke hand, die dropen van de olie en de suiker.

‘Het was echt een goed idee om je te vragen me te komen helpen. Ik had het beter aan Filighetti kunnen vragen. Dan waren we nu al klaar geweest.’

‘Ach, hou toch op. Filighetti...’ zei Pavan verontwaardigd. ‘Die denkt met zijn kont in plaats van met zijn kop. Hem kennende had hij je muren met stippeltjes beschilderd.’

Bepi zweeg abrupt en keek strak naar een witte kat met droevige blauwe ogen die hem vanaf een oude platenspeler indringend bestudeerde. ‘*Scusime*, neem me niet kwalijk, baas.’

‘Wat is er?’

‘*Scoltime nàtimo*, wacht even, je kat was toch zwart? Heb je ook *el gato* gewit?’

‘Inderdaad. Ik vond dat hij bij de muren moest passen,’ antwoordde Strega doodernstig. ‘Staat goed, toch?’

Pavan keek hem een paar tellen aan, maar toen hij zag dat zijn meerdere een glimlach niet kon onderdrukken, barstte hij uit: ‘*Ma va a cagar*... krijg de tering.’

‘Dat is niet Sofia, maar Romeo, beste Sherlock Holmes,’ legde Strega uit en hij doopte zijn kwast in de bak met verf. ‘Het is haar vriendje.’

‘O gut, ben je met je verkeerde poot uit je mand gestapt?’ vroeg Pavan aan de kat. ‘Vanwaar die lange snuit?’

‘Hij is verdrietig, want Sofia is al een paar weken weg en we hebben geen idee waar ze uithangt. Ze waren een paar maanden samen. Maanden waarin ik er maar een beetje bij hing en me het vijfde wiel aan de wagen voelde. Daarna heeft Romeo blijkbaar iets verkeerd gezegd of gedaan, alleen is Sofia ervandoor gegaan in plaats van hem het huis uit te gooien.’

‘Dus nou zit jij opgescheept met een depressieve kater en een gebroken hart?’

‘Precies. We wachten allebei tot ze terugkomt. Je weet hoe vrouwen zijn.’

‘Hé, Romeo, ga toch naar huis, joh! Wegwezen hier.’

‘Laat hem toch, dat arme beest. Ik heb medelijden met hem en hij houdt me gezelschap.’

‘Je bent zo gek als een deur, Strega. Je hebt een vrouw nodig, geen kat...’

‘Zeg, kun je me die verfemmer even aangeven? Als je even tijd hebt, hoor, en als het je uitkomt. Ik wil je niet opjatten. Doe maar rustig aan.’

Pavan grinnikte, kauwde op zijn laatste donut en gaf hem de emmer aan.

Op dat moment begon Strega’s telefoon te trillen. Het nummer op het scherm had het kengetal van Rome.

‘Ja,’ zei de hoofdinspecteur. ‘Goedemorgen baas... Nee, ik ben hier met Pavan... Nee, we hebben geen dienst. Hij helpt me de voorraadkast leeg te maken...’

Pavan gaf hem een stomp op zijn brede schouder.

‘Ik bedoel, hij helpt me mijn huis te schilderen,’ verbeterde Strega. ‘Zeg het maar... Echt? Wanneer?... Oké. Ik regel het... Nee, geen enkel probleem... Natuurlijk, ik neem hem ook mee... Bedankt, baas... Zeker... Tot gauw.’

De hoofdinspecteur hing op en ging verder met schilderen.

‘O?! Dus?’ zei Pavan, die merkte dat zijn collega niks vertelde.

‘Dus wat?’

‘Dat was toch Belladonna? Wat wilde hij?’

‘Dat vertel ik pas als het werk erop zit.’

‘Zie je dat, Romeo? Zie je hoe *el padron* me uitbuit?’ zei Bepi

tegen de kat, waarna hij zich weer wapende met zijn verfröller en die over de muur haalde.

‘Kijk eens aan, goed zo, kom eens in beweging, want we moeten het vanochtend af krijgen.’

‘Waarom dat?’

‘Omdat we een vlucht moeten halen,’ zei Strega met een knip-oog.

2

Hotel Il Cedro, Garlasco, provincie Pavia

Alice Poletto probeerde voor de zoveelste keer haar zus te bellen, maar kreeg net als de veertig voorgaande keren meteen haar voicemail. Geen bericht via WhatsApp. Geen posts op Facebook of Instagram. Alsof Teresa zich op alle socials had afgemeld en dat was helemaal niks voor haar.

‘Shit,’ verzuchtte de jonge vrouw, terwijl ze voor het kleine, in de mist gehulde familiehotel haar sigarettenpeuk op straat gooide. Ze liep terug naar de receptie. Haar moeder stond te bellen met Samuele, Teresa’s vriend. Ook hij had al tweeënvijftig uur niets van haar vernomen. Hij was nu in Milaan, waar Teresa woonde en studeerde; ze volgde er de universitaire specialisatieopleiding Endocrinologie. Uit haar moeders nerveuze toon maakte Alice op dat haar zus nog niet was teruggekeerd in het appartement dat ze met twee andere studenten deelde. In de afgelopen uren hadden ze al haar vrienden gebeld, maar niemand had haar de laatste paar dagen gezien.

De deur van Il Cedro ging open en Italo, Alice’ vader, kwam zichtbaar in paniek binnen.

‘En?’ vroeg Alice.

‘Niets,’ antwoordde de man die in zijn wagen de omgeving van Garlasco en Gropello Cairoli, waar de familie Poletto woonde, had afgezocht in de hoop de auto van zijn oudste dochter te vinden. Haar vader was bang dat ze door de dichte mist die al meer dan een week in de Lomellina hing een ongeluk had gekregen. In het verleden was het regelmatig voorgekomen dat iemand met

zijn auto in een greppel, drassig gebied of de rivier terecht was gekomen en pas weken later werd gevonden.

‘Ik heb overal gezocht, maar niks gevonden,’ antwoordde hij, terwijl hij met zijn handen over zijn behaarde gezicht wreef. De stoppels pasten niet bij de man die er altijd gladgeschoren en netjes uitzag. Het benadrukte nog eens extra de onrust die hem in zijn greep hield. ‘Ik ben zelfs in de kerk geweest om de pastoor te vragen of hij een paar telefoontjes wil plegen. Er zal toch zeker wel iemand zijn die haar gezien heeft?’

Alice knikte gespannen. Die middag was ze met haar vader in de buurt van het appartementengebouw in de wijk Musocco in Milaan, waar haar zus woonde, op zoek gegaan naar Teresa’s Ford, maar zonder resultaat. Daarna hadden ze het geprobeerd in de omgeving van het universitair ziekenhuis en het Niguarda-ziekenhuis, waar de jonge arts als vrijwilliger bij de ambulance van het Rode Kruis werkte en twee dagen daarvoor nog was gezien, maar tevergeefs. En daarom dachten ze dat Terry waarschijnlijk op weg naar huis was gegaan.

‘Heb je in de cafés nog eens naar haar gevraagd?’ vroeg Alice.

‘Ja. Ik ben bij Blu bar, Café di Carlo, Cavour, Vittoria en Terranova geweest en heb overal naar haar gevraagd, Alice, zelfs in de sportschool en in de apotheek, maar er was niemand die haar gezien had.’

Natalia, de moeder van Teresa en Alice, legde de hoorn van de vaste receptietelefoon neer en schudde haar hoofd.

‘Samuele komt terug naar huis,’ zei ze met een dun stemmetje tegen haar man. ‘Hij is langs de ziekenhuizen gegaan en bij Terry’s vrienden geweest, maar niks. Heb jij haar nog eens gebeld?’

‘Ja. Ook niks. Haar telefoon staat nog steeds uit.’

‘Wat doen we nu?’ vroeg de vrouw.

‘Nog eens naar de carabinieri?’

Alice schudde haar hoofd. Daar waren ze een paar uur geleden geweest, maar het leek er niet op dat adjudant Pappalardo veel geloof hechtte aan hun verhaal.

‘Ze is achtentwintig, volwassen en zelfstandig, en misschien is ze gewoon even alleen op pad gegaan, of wellicht is ze alleen

maar haar telefoon kwijtgeraakt, waarvan nu de batterij leeg is. Jullie hebben geen idee hoe vaak dit voorkomt,' had de carabinieri van het bureau in Garlasco gezegd. 'Het is nog te kort geleden dat jullie contact met haar hadden. Wacht het even een paar uur af, dan meldt ze zich wel, geloof me. Ik zal in elk geval tegen mijn mannen zeggen dat ze een seintje moeten geven als ze haar auto zien. We houden contact.'

De Poletto's hadden het bureau van de carabinieri verlaten, maar waren er niet gerust op. En in de daaropvolgende uren was er feitelijk niets meer veranderd.

'Laten we naar Pavia gaan,' stelde Alice resoluut voor. 'Daar nemen ze ons vast wél serieus.'

Alice zag dat haar ouders aarzelden. 'Prima, dan ga ik alleen.'

'Nee, wacht. Maar wie blijft er dan hier?' vroeg Italo.

'Niemand, pa, verdomme...' riep Alice, die een hekel had aan dat eenvoudige, armzalige hotelletje waar fluwelen gordijnen en bekleding, gerafelde, okergele vloerbedekking, kunstplanten, doffe messing voorwerpen en kleurloze houten panelen de boventoon voerden. Il Cedro was enkel van het faillissement gered dankzij een moord die ongeveer vijftien jaar geleden in het dorp was gepleegd, toen hordes journalisten, cameramensen, televisieploegen, presentatoren en nieuwsgierigen het tot dan toe slaperige oord hadden overspoeld, de paar aanwezige hotels hadden bestormd en voor de pers maandenlang hun tent hadden opgeslagen voor het huis van het slachtoffer en het politiebureau. Tientallen hoteliers en restauranthouders, onder wie de Poletto's, hadden door die tragedie uit de schulden kunnen komen.

'Er zijn maar vier arbeiders. Ze zijn allemaal al op hun kamer. Ook als ze naar beneden komen, kunnen ze zichzelf wel redden. Ze zijn hier al een maand hoor, papa.'

'Ja sorry, je hebt gelijk. Laten we maar gaan.'

Natalia hield hen tegen: 'Wacht even.' Ze pakte een vel papier uit de printer en schreef een bericht voor het geval Teresa terug zou komen terwijl zij weg waren. Ze bleef de hoop koesteren dat haar dochter elk moment weer kon verschijnen. Haar moederhart kon nog geen ander scenario toelaten.

‘Oké. We gaan,’ zei ze, terwijl ze het vel papier op de balie van de receptie achterliet.

Eenmaal buiten werd hun hoop gevoed toen er licht van koplampen door de mist priemde omdat er een auto richting het hotel reed. Maar hun verwachting verdween net zo snel als de wasssem van hun adem in de ijskoude nachtelijke lucht. De auto had de parkeerplaats van het hotel alleen gebruikt om te keren.

‘Kom,’ zei Alice en ze nam haar door moedeloosheid overmande ouders bij de arm. Ze stapten in de oude Punto die in de mist boven de grond leek te zweven en vertrokken.

3

Moerasgronden, onbekende plek

De haveloze houten boot voer met trage snelheid stroomopwaarts en sneed door de mistflarden die boven de rivier hingen. De man die aan het roer zat droeg een mosterdkleurig windjack dat onder de modderspetters zat. Zijn gezicht ging schuil onder de capuchon van het met regendruppels bezaaide jack. De twee jachthonden naast hem waren rustig en stil. Hun natte vacht droop uit op de planken, maar hun baasje leek er geen acht op te slaan. Niet het bleke maanlicht wees hem de weg, maar het kompas van zijn instinct. Hij voelde de aanwezigheid van de ruïne van het oude plattelandskerkje al voordat hij de vervallen omtrekken ervan midden op de heide ontwaarde. Die puinhopen wekten nare herinneringen: toen hij nog een klein jongetje was, ketende zijn opa hem vaak vast aan een van de zuilen van de kapel die nog overeind stonden en liet hem daar een of twee dagen achter, blootgesteld aan weer en wind en aan de wilde dieren, 'om het kwaad uit zijn binnenste te verdrijven', zoals zijn opa hem altijd toeschreeuwde. De eerste keer dat hij op die desolate vlakte was achtergelaten, was hij nog geen zeven jaar oud geweest.

Hij schudde zijn hoofd om die pijnlijke herinneringen te verdrijven.

'We zijn er,' zei hij in dialect tegen zijn honden. Aan zijn uitgebluste, bijna toonloze stem was te horen dat hij meer gewend was om tegen dieren te praten dan tegen mensen.

Zodra hij een doorwaadbare plek vond, zette hij de motor af en stuurde de boot naar de modderige oever van het kanaal. Alsof ze

een telepathisch bevel opvolgden, sprongen de twee dieren eruit en renden het dichte struikgewas in, waarna ze uit het zicht verdwenen. Ook hij stapte uit. Zijn rubberlaarzen zakten tot aan zijn kuiten weg in de sponsachtige grond, voordat ze een stabiele plek vonden. Met brute kracht trok de man de boot op het droge. Het gespetter overstemde even het drukke gekwaak van de kikkers. Hoewel hij eraan gewend was, trok hij zijn neus op voor de ranzige geur van de oever, vol rottende takken en stammen. Hij wierp een blik in de richting waarnaar de honden waren gerend, maar de *groana* – het uitgestrekte moerasgebied – lag verscholen onder een nevelige massa die halverwege de lucht leek te zweven. De mist vervormde de contouren van de dingen, zelfs vlak voor zijn neus. Dat maakte weinig uit, zei hij bij zichzelf: hij zou in dit moerassige gebied zelfs met zijn ogen dicht de weg weten. Om warm te worden nam hij een paar slokken brandewijn uit een platte fles, die hij daarna weer in zijn zak stopte. Hij pakte zijn masker, de schep en de grote metalen emmer waar zijn gereedschap in zat, en liep de vlakte op.

Het gedrein van de rivier en het gedempte geritsel van nachtelijke insecten omringden hem als een begrafenislitanie. Hij liep zonder haast, ervan overtuigd dat de jachthonden hem zouden wijzen waar hij moest zijn. Hij bekeek het terrein eens goed: gelukkig had de regen van kort daarvoor de kleigrond wat losser gemaakt, die in dit seizoen altijd aan de oppervlakte bevroor en een rotsachtige hardheid kreeg. Graven zou nu kinderspel zijn.

Zoals verwacht vond hij de twee honden kwispelend in de buurt van een lager gelegen gedeelte: ze waren al begonnen met graven, voor zover het terrein dat mogelijk maakte. Hij verjoeg ze met een grommend geluid en liet zijn gereedschap op de grond vallen. Hij pakte de schep en als een hongerig dier dat een bot opgraaft, begon hij onstuimig dat wat hij eerder had verstopt nu weer boven de grond te halen. Als eerste kwam zijn oude trui tevoorschijn, die had hij begraven om een geurspoor voor de honden achter te laten. Hij ging verder. Nog geen halfuur later lag er een bergje van losgewoelde, vochtige aarde naast hem. Eindelijk stootte de schep tegen een houten kist. De man rukte de zwa-

re baar uit de grond. De honden begonnen woest te blaffen, alsof hij een heiligschennende daad verrichtte. Hij schopte ze weg. Hij veegde met de rug van zijn hand het zweet van zijn voorhoofd, waardoor hij zichzelf alleen maar viezer maakte, en nam nog een slok grappa, die over zijn lange baard droop.

Tijdens het drinken hoorde hij een gedempt geluid uit de kist komen.

Hij vertrok geen spier. Hij pakte zijn gereedschap en ging weer aan het werk. Het kostte hem weinig moeite om de deksel van de kist los te wrikken. Er kwam een misselijkmakende walm tussen de planken uit, die een dampende wolk vormde.

Hij wachtte een paar tellen om de stank te laten wegtrekken en keek toen naar het profiel van de jonge vrouw die ineengedoken op de bodem lag en een van de twee zuurstofflessen van zeventwintig liter omklemde die hij voor haar had achtergelaten, samen met drie flessen water en een zaklamp. Ze had meer dan achtenveertig uur onder de grond gezeten. Ze had zich bevuild, verkeerde in een bijna comateuze toestand en was half onderkoeld. Hij tilde haar op en legde haar op de grond, kleepte haar uit en gooide haar kleding in de metalen emmer. Zodra ze naakt was, bedekte hij haar met zijn jas. Hij was bang geweest dat ze om het leven was gekomen door de nachtvorst.

Hij stak een bundel droge takken in de fik in het ijzeren vat en keek toe hoe de vlammen haar kleding en ondergoed verslonden. Haar voorhoofd, knokkels en knieën zaten onder het opgedroogde bloed: ze had op het hout geslagen, wanhopig geprobeerd zich te laten horen. Tevergeefs. Hij had haar te diep begraven, ver van de bewoonde wereld.

De handen van de man begonnen te verstijven door de nachtelijke kou. Hij bracht ze dicht bij het vuur. Binnen enkele seconden keerde het gevoel terug.

Het rommelde in de lucht. Hij moest opschieten. Uit een leren tas haalde hij het houten stierenmasker en bekeek het in het schijnsel van de vlammen. Het was prachtig. Alle versieringen en ornamenten waren met de hand uitgesneden, volgens de oude traditie. Hij streelde de lange, scherpe horens en liet zijn vingers

over de amandelvormige oogopeningen glijden. Het was een heus kunstwerk. Nu hij het in zijn handen hield, bekroop hem weer een gevoel van macht. Hij liep naar de jonge vrouw toe en legde het masker op haar gezicht. Hij knikte tevreden. Het zat haar als gegoten.

Hij gooide de emmer in de kuil, die hij zorgvuldig bedekte met kluiten aarde. Toen hij klaar was, drukte hij de grond aan met de platte achterkant van de schop, tot de put volledig verdwenen was. Hij legde het rillende meisje over zijn schouder alsof ze een ziek schaap was en keerde samen met de honden terug naar de boot. Terwijl ze de rivier afzakten, omhelsde de mist hen als twee verloren kinderen en verborg hen voor de nacht.

4

Minnie The Moocher 1930, speakeasy, de wijk Castello, Cagliari

Strega stak met zijn gestalte boven de aanwezigen uit en trok alle aandacht. Hij droeg een elegant pak zonder stropdas. Zijn witte overhemd contrasteerde sterk met zijn donkere huid. Over zijn linkerarm hing een nette beige jas. In zijn rechterhand hield hij een antiek glas met een zilveren steel, dat bijna tot de rand was gevuld met een dampende smaragdgroene vloeistof: absint, goed aangelengd met water, zoals hij had verzocht.

‘Wordt het zo niet te slap met al dat water?’ had de in gilet en vlinderdas gestoken barkeeper gevraagd, die constateerde dat de ogen van de donkere man dezelfde kleur hadden als het drankje dat hij had besteld.

‘Dat is maar beter ook. Ik heb slechte ervaringen met de groene fee,’ had Strega geantwoord, wat de barman een glimlach had ontlokt.

‘Zal ik uw jas naar de garderobe brengen?’ vroeg een bedieningsmedewerker die gekleed was als een oude gangster uit Chicago. Strega wilde haar zijn jas geven, maar schudde op het laatste moment zijn hoofd: even was hij vergeten dat in de grote binnenzak zijn pistool zat, dat hij sinds de zaak met de Tandarts nooit ver weg legde.

‘Nee, ik hou hem liever bij me. Bedankt.’

Hij bleef een paar minuten staan luisteren naar het jazztrio dat vlak bij de klanten onder de boog met gebarsten pleisterwerk optrad en liep vervolgens de salon in, die naar Lucky Luciano was vernoemd. Hij liep vlak langs de mahoniehouten blackjack- en

pokertafels en voegde zich bij zijn collega's achter in de zaal, waar het licht was gedempt. Met elke stap werd het gevoel dat hij terugging in de tijd sterker.

'Eindelijk. We dachten dat je verdwaald was,' zei Mara Rais, die hem vanaf een oude damasten bank opnam. Ze was gekleed als een filmster uit de jaren dertig. Voor de gelegenheid had ze haar haar korter laten knippen en haar coupe werd door een band van parels en kant bij elkaar gehouden. Het kapsel paste perfect bij de vorm van haar gezicht. Strega had haar bijna een maand niet gezien en hij merkte meteen op dat ze was afgevallen. Het stond haar niet slecht, integendeel: door de paar kilo's minder waren haar jukbeenderen minder uitgesproken en hadden haar ogen, waarvan het azuurblauw zo veranderlijk was als de zee, een katachtige vorm gekregen.

'Toen ik je vroeg een rustig plekje uit te zoeken, had ik niet bepaald zoiets als dit in gedachten.'

'O gelukkig, ook hij heeft dus tekortkomingen,' zei Rais tegen haar collega. 'Hij vraagt je om een gunst en is dan net als negenennegentig procent van alle mannen ontevreden met het resultaat. Het is fijn om te weten dat jij ook maar een mens bent, Strega. Je vindt het dus maar niks hier?'

'Het is hier prachtig, Rais. En ik heb veel tekortkomingen, geloof me... Je bent afgevallen,' zei Strega, terwijl hij zijn jas op de stoel legde en haar op de wang kustte.

'Ja, ik heb het enige dieet gevolgd dat werkt,' antwoordde Mara, die gretig de geur van de man opsnoof.

'En dat is?'

'Dat van de onbeantwoorde liefde,' zei de vrouw uit Cagliari plagerig.

Strega schudde zijn hoofd en kustte ook Eva, die in een leren fauteuil zat. In haar fraaie avondjurk was ze bijna onherkenbaar. Haar rode haar was netjes gekamd en met gel naar achteren gestyled, wat haar verfijnde gelaatstrekken accentueerde. Haar litteken bij haar haarlijn was goed verborgen met foundation. Strega realiseerde zich dat hij de inspecteur vóór deze avond nog nooit met make-up had gezien.

‘Hoe gaat het, Croce?’

‘Alsjeblieft, haal me hier weg,’ smeekte de rechercheur, waarbij ze een komisch pruillipje trok.

‘Let maar niet op deze spelbreker. Zie je hoe knap ze is als ze zich kleedt als een dame?’ zei Rais. ‘Dat is natuurlijk wel dankzij mij. Als ze zelf had mogen kiezen, hadden ze haar niet eens binnengelaten...’

‘*Accabbadda*, kappen nou,’ antwoordde Croce in het Sardijns, de taal die ze zich tegen heug en meug eigen had moeten maken om zich tegen de verbale aanvallen van haar partner te kunnen verdedigen.

‘Jullie zien er prachtig uit, dames,’ zei Strega galant als altijd, terwijl hij plaatsnam op een fluwelen bankje.

Rais beseft hoezeer ze die warme stem die haar leek te omhelzen, te verwarmen en te kalmeren, had gemist.

Strega keek om zich heen: hij had nooit kunnen vermoeden dat er in dit adellijke stadspaleis in de wijk Castello – de oude citadel van Cagliari – een speakeasy gevestigd was, vergelijkbaar met de oude clandestiene clubs uit de jaren van de Amerikaanse drooglegging, waar gesmokkelde alcohol werd gedronken en werd gegokt. Om binnen te komen had de hoofdinspecteur door een luikje het wachtwoord moeten uitspreken dat Rais hem had toegestuurd; pas toen opende een portier in livrei de deur van de privéclub zonder uithangborden, die verborgen was in een van de smalle straatjes van het labyrint in de hooggelegen wijk. Eenmaal binnen was hij gegrepen door de jazzmuziek van het orkest dat stond te spelen op een podium. Zijn blik werd meteen naar de zwart-witfoto's aan de muren getrokken; heel vrijmoedig hingen er afbeeldingen van jazzmuzikanten als Duke Ellington, Cab Calloway en legendarische zangers als Ella Fitzgerald en Nina Simone, naast portretten van gangsters uit die tijd: Lucky Luciano, Bugsy Siegel en Al Capone. De kelners brachten cocktails op zilveren dienbladen die schitterden in het licht van de kristallen kroonluchters. De verschillende salons waren ingericht met meubilair van destijds en verfraaid met enorme Perzische tapijten en oude schilderijen aan de muren. In de ruimte hing een

symfonie aan verschillende mannelijke en vrouwelijke geuren. Strega had zich meteen thuis gevoeld in deze romantische, clandestiene sfeer.

‘Heb je een goede reis gehad?’ vroeg Croce, die een slokje rum nam uit een antieke theekop met randen van puur goud.

‘Niet echt,’ antwoordde haar meerdere.

‘Waarom niet? Was er veel turbulentie?’ vroeg Mara.

‘Nee, dat was het niet. Laten we zeggen dat ik een nogal opgewonden reisgenoot had.’

‘O ja? Nee, wacht even,’ mompelde Rais. ‘Je wilt toch niet zeggen dat... Alsjeblieft, zeg dat het niet...’

Met een perfect gevoel voor timing liep Bepi Pavan in hun richting, stevig gearmd met een vrouwelijke kelner die een dienblad vol borrelhapjes vasthield. De inspecteur uit Veneto droeg een wit overhemd met een vlinderdasje en bretels die zijn uitpuilende buik nog meer benadrukten. Zijn haardos – gewoonlijk warrig en weerbarstig – was met brillantine in model gebracht en in een perfecte zipscheiding gekamd. In zijn rechterhand hield hij een bierpul. Hij leek zo uit een goedkope Italiaans-Amerikaanse maf-fiafilm te zijn gestapt.

‘Hé jongens! *Come 'ndemo, coeghe?* Hoe gaat het collega’s?’ vroeg hij bijna schreeuwend, terwijl hij zich vlak naast de vrouw uit Cagliari op de bank onderuit liet zakken.

Mara was bleek geworden.

‘Maar schenken ze hier ook bier?’ vroeg Croce verbaasd.

‘Jazeker, *el dottore* heeft gezegd dat ik voorzichtig moet zijn met wijn... Dus dan ga ik over op *bira*, bier, toch?’

‘*Te ghè fato ben*, dat doe je goed, Pavan,’ antwoordde Croce in perfect Venetiaans dialect, waarbij ze hem op zijn dikke buik klopte.

‘Dit meen je toch niet?’ zei Rais bloedserieus tegen Strega.

De hoofdinspecteur haalde met een gelaten glimlach zijn schouders op.

‘*Ma dime ti...* Zeg nou eens... Ben je niet blij om me te zien?’

‘Tuurlijk, hoor... Maar hé, praat even wat zachter. Ik moest voor jullie instaan, dus gedraag je.’

‘Ik gedraag me zo keurig dat ik heilig water zweet. Vertel jij het ze maar, Strega.’

‘Laat het even weten als jullie klaar zijn met kabbelen, want ik heb goed nieuws voor jullie,’ zei de hoofdinspecteur.

Nonchalant haalde Rais haar Beretta uit haar Burberry-tas en stak hem onder de met een tafelkleed bedekte tafel in de pens van Pavan, die stil werd en verstijfde.

‘Zeg het maar, menéér,’ zei Rais met een stralende grijns op haar gezicht. ‘We zijn een en al oor, toch, Pavan?’